

прѣстѣятъ токмо ѡзвѣкъ, а не ѡ за Олакѣн-
скіятъ, въ тога нѣма нѣкое сомнѣніе. И ѡзъ
мѣслимъ да се ѡпредѣли сѣдѣющата: а. в.
б. г. д. е. ж. з. и. ѡ. к. л. м. н. о. п. р. с. т.
оу. ф. х. ц. ч. ш. щ. з. ы. ѣ. ѳ. ю. ѡ. ѣ. ѵ.

За ѡ, да се пише ѡтъ. за ѣ, къ. за ѳ, пс.
При тѣмъ вѣкы, потребна ни ѣ ѡще една за
нѣкои чѣжды рѣчи, като що ѣ Влашката ц.
н. п. цѣпъ, целѣпъ, хація, пѣнджера баца, ѡ
дрѣги такива. Но да не натовараме пакѡ
ѡзвѣката съ ѡзвѣшны вѣкы, за като Влаш-
ката ц. добрѣ ѣ да се ѡпредѣли дж. ѡ да се
произносятъ ѡ двѣте заедно като ц. н. п.
джѣпъ, джелѣпъ, пѣнджера, пазарджѣкъ, ѡ проч.
защо то ѡ рѣсѡи те тако, пишатъ джезѡиръ,
санджакъ, кѣчѣкъ кайнарджи, ѡ дрѣг. вл. це-
зѡиръ, санѡакъ, кючѣкъ — кайнарѡи, ѡ проч.
за нѣката вѣква ж, коѡто ѣ ѡзвѣзнала ѡтъ
оупотревлѣніе то, ѡ незнаеме какѡ произно-
шеніе ѣ ѡмѡла въ дрѣвно то време, мѡже да
рече нѣкои защо ѣ ѡзвѣшна, ѡ не ѣ была нѣж-
да да се сочили въ ѡзвѣката. Но ѡзъ го-
воримъ защо понастоящемъ ѡмаме нѣжда
ѡтъ една вѣква такава да пишемѣ нѣкои рѣ-
чи сосъ нѣм, дѣкѡто се не чѣе чѡсто а, като
н. п. кѣрпа, вѣркамъ, фѣркамъ, фѣрамъ,
мѣрамъ, ѡ дрѣги такива, ѡ за нѣкои чѣже-